

בית כנסת "אדרת אליהו" ע"ש הח' אליהו בן הח' ראובן משה קליין ז"ל

עלי אדרת אליהו

בס"ד, שבת פרשת נצבים וילך

גיליון 256 תשרי תשפ"ה

בגיליון זה:

אהבת חברים

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי
מצוות תפילין כהלכתה

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי

האטעל קמיניץ

יואל קוטנר

החוט המשולש

יהודה ליבוביץ

ברכות הודאות והודעות

הוועד

אהבת חברים

בעוד ימים בודדים יגיע יום הדין, היום בו נעבור כולנו לפני הקב"ה כבני מרון, כבקרת רועה עדרו המעביר צאנו תחת שבתו.

כיצד מתכוננים ליום נורא ואדיר כזה? כיצד נעמוד בדין מול מלך מלכי המלכים, אשר הכל גלוי וידוע לפניו?

במישור הפרטי מקובלים אנחנו שתשובה, תפילה וצדקה מעבירים את רוע הגזירה, אך **ישנו עניין נוסף עליו ניתן לעבוד ולתקן במישור הציבור-קהילתי.**

מטבע חייה של קהילה, של קבוצת אנשים הקשורים זה לזה, ישנם הרבה חילוקי דעות,

ויכוחים, ולפעמים גם כעסים והקפדות. האחד מיצר על החזן שמאריך והשני על זה שמקצר, האחד מקפיד על חברו שמדבר והשני מקפיד על זה שמקפיד. בכל חברה ישנן סיבות רבות לשלל מחלוקות וקינטורים, ובוודאי בבית הכנסת.

אם נותיר את המחלוקות בעינן, וכל אחד מאיתנו ייגש אל הדין כאיש בודד הנבחן על פי מעשיו האישיים- לא נוכל להחזיק מעמד. דווקא עמידה משותפת, כציבור איתן הקשור זה לזה, תסייע לכולנו להיסקר בסקירה אחת לפני הקב"ה, ובעז"ה לצאת זכאים בדין.

ערב תחילתה של שנה חדשה, נדרש כל אחד מאיתנו לשים מאחור את הקינטור והכעס ולבחור דווקא באהבה ובקבלה. אחדות ושלום שלנו כאן למטה הם שיגרמו לעמידתנו יחד למעלה, בדין, ויובילו לצירופה של מידת הרחמים.

בשפה הארמית "רחים" זה **אוהב**. בימים אלו נקראים אנו להגביר את כוח **אהבת** החברים שלנו, ומתוך כך תתגלגל עלינו בע"ה מידת הרחמים.

שנה טובה ומתוקה, כתיבה וחתימה טובה,

אסף הר-נוי

מצוות תפילין כהלכתה

הרב אסף הר-נוי - רב הקהילה

אחת ההלכות אליה רבים לא שמים לב מתוך הלכות תפילין היא מקום הנחת תפילין של ראש. אנו רגילים להניח את התפילין בבוקר לראשנו ולעיתים רבות התפילין כלל לא מונחות במקומן. תפילין של ראש שלא הונחו במקומם פירושו- כאילו לא הנחת תפילין וברכתי את הברכה לבטלה.

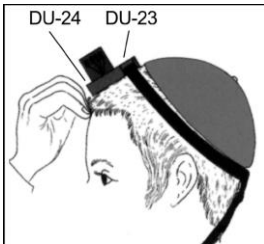
על כן בחרנו הפעם לעסוק בנושא חשוב זה, בתקווה ובתפילה לעורר בציבור את הנושא. היכן המקום הנכון להניח בו את תפילין של ראש?

מקום הנחת תפילין של ראש הוא על המקום ששערות הראש גדלות בו. הוא מתחיל מהמקום בו יש את שורשי השערות הסמוכים למצח ועד למקום שמוחו של תינוק רופס(לכיוון מרכז הראש). ולמי שאין שיער- לפי המקום בו היה השיער בעבר. לעניין זה צריך לשים לב לשני דברים:

1. שיהיו התפילין כנגד בין העיניים: צריך לכוון את התפילין שיהיו באמצע הראש כנגד בין העיניים¹(וכמובן שלא ביניהם ממש), ומכל מקום- כל זמן שהן מונחות כנגד העיניים, אפילו אם זזו מעט לימין או שמאל – עדיין נחשבות שנמצאות במקומן וקיים את המצווה².

2. שיישבו התפילין על השיער עצמו ולא יירדו מתחתיו: לגבי המקום בו יושבות התפילין בגובה הראש יש להיזהר במאוד מאוד, מכיוון שאם יהיו אפילו מקצת³ מן התפילין כנגד המצח- המניח כך לא קיים את המצווה, ואם בירך – ברכתו לבטלה. ומה נחשב ל"מצח" שאם התפילין אפילו במעט עליו(או כנגדו) לא נחשב שקיים את המצווה? כל מה שמתחת למקום גדילת שערות הראש- נחשב למצח, ולמי שנעשה קרח- מניח על פי המקום שגדלו שערותיו בצעירותו⁴. מי ששערותיו ארוכות ונפולות על המצח צריך להקפיד שמקום התפילין יהיה רק על מקום שורשן של השערות ולא על השערות שנפולות על המצח. עצה טובה-

ובכל מקרה- העצה הטובה ביותר, כמו בצבא- "יש ספק? אין ספק!". כל עוד מסופקים אם התפילין יורדות למטה מדי ומגיעות על המצח- כדאי להרים אותם מעט למעלה, מכיוון שלכיוון מרכז הראש יש הרבה מקום אפילו להניח תפילין נוספות. לכן בכל ספק נכון למשוך אותם למעלה ולצאת מכל השאלות.

ומכיוון שרצועות התפילין עשויות מעור שעם הזמן נמתח ונשחק- הרי שלולאת הראש נעשית עם הזמן גדולה מעט מעט ונכון פעם בכמה זמן להקטין את הלולאה במעט כדי להתאים אותה לראש, שלא יחליקו התפילין למטה.[ניתן לפנות אלי או לחפש ביו-טיוב כיצד מקטינים את רצועת הראש]

¹ שרייע כז, ט-י.

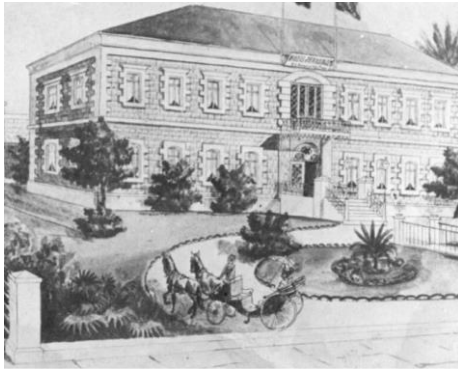
² שרייע דברי חיים ב, ו, וצפי אליעזר יב, ו, ב.

³ משנה ברורה, כז, לג, וכה"ח מ, ועי' בילקוט יוסף כז, ובירור הלכה כז, לה.

⁴ כה"ח כז, לח.

האטעל קאמיניץ

יואל קוטנר – ע"פ מאמר של מרים זקיהיים

השמש הים-תיכונית הקופחת חבטה ברחובותיה המטונפים של עיר הקודש. בשלהי ימי השלטון העות'מני קשה היה להגדיר את ירושלים כיעד תיירותי מבוקש, בלשון המעטה. ובכל זאת היא משכה אליה קבוצות יהודיות מסוימות וצליינים נוצרים ששמו את פעמיהם, למרות הסכנות הכרוכות במסע, אל עיר הקודש מטעמים רליגיזיים.

במחצית השנייה של המאה ה-19, החלו לנשוב רוחות חדשות על העיר. המדינות הקולוניאליות הגדולות סייעו בידי הממשל העות'מני להחזיר אליו את השליטה על העיר לאחר תקופה קצרה של שלטון מצרי תחת מוחמד עלי ואיברהים פאשה. בתמורה, ניתנה דריסת רגל לכוחות הבין-לאומיים בירושלים שהתאמצה להציג את פארה של ימים עברו. בריטניה, פרוסיה וצרפת היו הראשונות לייסד את מוסדותיהן ומתחמן בירושלים. כנסיות וקתדרלות נבנו ליד קונסוליות, דבר שעודד בואם של מבקרים מכל קצווי תבל.

היהודים לא טמנו את ידיהם בצלחת. נדבנים יהודים שעשו את עושרם בחו"ל כגון סיר משה מונטיפיורי, השקיעו בקניית קרקעות ובכך דרבנו תנופת בנייה מחוץ לחומות העיר העתיקה. נולדה עיר חדשה! למרות הסכנות שהיו בימים הראשונים, תנאי המגורים בשכונות החדשות היו טובים בהרבה מאלה בעיר העתיקה. באותם זמנים התנועה הציונית צברה תאוצה וקרנה של ירושלים עלתה. אישים כמו אליעזר בן-יהודה שהגיע בשנת **1881**, התיישב בירושלים והפיח רוח חדשה בסמטאותיה.

ברבות הימים ראתה ירושלים זרם של תיירים, מבקרים ואורחים מכל הסוגים – יהודים, נוצרים, ומוסלמים, סוחרים, מדינאים, וצליינים. איש אחד בשם מנחם מענדל ביום מקמיניץ העריך כי מי שיכול להציג לקהלים החדשים אכסניה ראויה לשמה ינצל פוטנציאל כלכלי גדול מימדים. מנחם מענדל גדל בקרב משפחה אדוקה בקמיניץ שבליטא, אך חלם על הקמת משפחה בארץ ישראל. בשעת האירוסין לציפה, ביתו של הרב אורי ליפא, הוא התנה את נישואיהם בהסכמת משפחתה לעלייתם לארץ ישראל. ברם, כמה שנים לאחר מכן החלו דברים להשתבש.

משפחת קמיניץ התיישבה בצפת ונאלצה להתמודד עם מצוקות שונות: במגפה של שנת **1833** נפטר בנם בכורם; במרד הפלאחים הסורים ב-**1834** נפלו קרבן לאלומות וביתם נבזז; ובשנת **1837** רעש הותיר אותם מרוששים וחסרי בית.

הם החליטו להעתיק את מושבם לירושלים. שם, בעיר הקודש המתעוררת להתפתחות מודרנית, הם בנו בית הארחה – בית המלון היהודי הראשון בארץ ישראל המתחדשת. המקום היה צנוע אך נקי ומעורר כבוד הודות לעיצובים אירופאיים, ולתנאי הארחה – לרבות המטעמים מעשי ידיה של ציפא שהגישו לתיירים מכל הדתות שעשו את דרכם לירושלים.

בית מלון אורחים האטעל קאמיניץ.

האטעל קאמיניץ בירושלם ויפו, הוא הראשון אשר הוקם על כשויא חוסן תפארהו על הר ציון, לפתוח שער לאחינו שרי ורוזני ארץ הבאים לבקר את ארצנו הק', ומוצאים בו שולחנם ותענוגם ערוך, לא פחות מאשר בבתי מלון אורחים היותר מרווחים אשר בערים הגאורות באייראפא..

ועתה אודיע לאחינו בכל תפוצות ישראל, כי בית האורחים שלי הזה בירושלם העברתיו לתוך היכל גדול ומרווח עליר שער העיר. במרום העיר הנשקף על פני כל הכר עד תחנות מסילת הברזל עם היכלים ואולמים רחבי ידים שפרווחים חלונותיהם למבזר העיר, במקום המרכז לכל בתי הפקידות בתי הדואר ובתי מסחר הכסף, עד שימצא האורח מוכן על ידו בנקל כל אשר ידרוש לזמן בקרו בארצנו הק', וגם מרכבות לטיול ונסיעה. והנני מבקש כזה מאחינו הדורשים לציון שידרשו לבית אורחים שלי לתת לו משפט הבכורה, בהיותי אני הראשון אשר אורתי כגבר מתני להקים בית אייראפי כזה בעד האורחים הבאים אל הארץ, וכבר העירו כל גדולי ורבי עמנו שרים ורוזנים ונסיכי ארץ את רצונם אשר הפיקו לנו בהדר כבוד הבית הזה בשירות וכלכלה, ומצאיו ימצאו עונג.

דרשו להבית הזה האטעל קאמיניץ ירושלם.

פרסומת למלון קמיניץ
עיתון החבצלת 1.1.1909

מלון קמיניץ בסגנונו המקורי הצנוע היה נשאר באלמוניותו לולא שאיפתו של אליעזר ליפמן, בנו של מנחם מענדל, להעלות את העסק המשפחתי בכמה דרגות. ראשית, הוא העתיק את המלון מרח' יפו (האתר של מרכז כלל דהיום) שלא מצא חן בעיניו. ב-1883, הוא שכר מבנה הממוקם בין רח' הנביאים ורח' יפו ששימש את כולל וולהיניה ופתח בו את "מלון ירושלים" המודרני. אך למרות רצונו להעניק שם חדש לנכס המשפחתי, עדיין דבק בו השם הידוע לכל, "מלון קמיניץ".

אליעזר חולל מהפכה והאכסנייה הציעה לאורחיה יותר ממיטה נקייה וארוחת בקר טעימה. בחצר ניטעה גינה ונסלל שביל רחב לכרכרות. החדרים צוידו בכל האביזרים בני העת המודרנית: סיר קאמרי, רשת יתושים וכלי רחצה לכל באי המקום, שלרוב הגיעו מלאי אבק ועייפים מהדרך. בלובי של המלון הוצע דף יומי של סיכום כותרות החדשות הבין-לאומיות שסיפקה סוכנות רוטסרס. במרכז האולם הוצב שיא הטכנולוגיה – מכשיר טלפוני מהודר. מספר הטלפון היה **53**.

המודרניזציה שלטה מכל הבחינות בניהול המלון, לרבות הפרסום. עוצבו עמודי פרסום שנשלחו לעיתונים נבחרים באירופה, ומשפחת קמיניץ אף חתמה חוזים עם סוכני נסיעות שפגשו תיירים בהגיעם לתחנת הרכבת ובידם הצעות של חבילות תיורים שכללו לינה בשיא הפאר באזור הלא הוא מלון קמיניץ.

העסקים פרחו והאורחים, לרוב, היו מרוצים מהשירות, הניקיון, והאוכל המצוין שזכה למוניטין גם בקרב הירושלמים. אליזבת פין, אשתו של הקונסול הבריטי כתבה כי לחם אירופאי ניתן להשיג במלון קמיניץ בלבד.

למרות שהאוכל שהוגש במלון היה כשר ואחד מהחדרים רחב הידיים הוקדש לבית כנסת ובית מדרש, המלון משך אליו אורחים מכל העולם ומכל הדתות.

בספר האורחים השמור כיום בספריה הלאומית, ניתן לקרוא תשבחות שהורעפו על המלון ע"י אורחיו שנכתבו ביידיש, ערבית, אנגלית, צרפתית, גרמנית ועוד. יחד עם חתימות שאינם קריאים או שמות בלתי-מוכרים, ייצוג הולם של יידועי-שם: הברון דה רוטשילד, אחד העם, נחום סוקולוב, הלורד הרברט סמואל, יוסף קרליבך, דר' יוסף קלאוזנר, הרב אברהם יצחק הכהן קוק, הנרי מורגנטאו הבן, נפתלי הרץ אימבר ועוד.

שם מפורסם שחסר בספר הוא של תיאודור הרצל ולזה סיפור. הרצל הגיע לירושלים על מנת לפגוש בקיסר הגרמני האחרון, ווילהלם השני שביקר בארץ באותם ימים. לאור כל האמור לעיל, מלון קמיניץ היה המועדף על הרצל בזמן שהותו בעיר. לכן, הוא הזמין מראש חדרים במלון עבורו ועבור פמלייתו.

ביקורו של הקיסר בירושלים לבש מימדים אולימפיים והעיר, קטנה באופן יחסי, לא הייתה ערוכה דיה. סידורי תיירות, תחבורה ולינה התקשו לעמוד בדרישות, ותוכניתו של הרצל, אשר חלה עם חום במסע, השתבשה.

הרכבת שאמורה הייתה להגיע לירושלים בשעות אחה"צ של יום ששי לא עמדה בלוח הזמנים (לא ברור אם עוכבה או עקב עומס יתר היה צורך להוסיף רכבת). מה שכן ברור הוא שאיש החזון הציוני, חולה ומאומלל, הגיע לתחנת הרכבת בירושלים בשעות הערב, לאחר כניסת השבת.

הכרכרה שאמורה הייתי להסיע את הרצל למלון כבר לא הייתה במקום והרצל התעקש שלא לנסוע בחלופית כדי לא לפגוע ברגשותיהם של שומרי השבת בעיר. בלית ברירה, החלה הקבוצה לצעוד ברגל. הקלה על הקבוצה הצפייה להגיע למלון, ליהנות מסעודה ערבה, אמבט חם ומיטה חמה שם יוכל הרצל להתאושש לקראת פגישתו עם הקיסר. ברם, הצפייה הפכה חיש מהר לאכזבה. מכיוון שהרצל לא הגיע עד כניסת השבת, חשבו במלון שהוא עתיד להגיע ביום אחר, ומכיוון שרשימת ההמתנה הארוכה הייתה מלאה באצולה גרמנית וקציני צבא שליוו את ווילהלם לירושלים, לא היה טעם להשאיר את חדרו של הרצל ריק. וכשהרצל הגיע לחדרו, הוא מצא זר יישן במיטתו.

יש קונצנזוס באשר למסופר עד כה. מכאן ואילך קימות גרסות שונות. ידוע כי השעה הייתה שעת לילה מאוחרת ולהרצל לא נותר אלא להישאר בתחומי המלון. מה שאירע לאחר מכן הוא ענין של דעות שונות. גרסה אחת מספרת כי נתנו להרצל חדר קטן ולא נוח עבורו ועבור מי מהמשלחת שלו. נרטיב אחר גורס כי הוציאו מיטה ישנה ממחסן המלון אותה שמו במסדרון ללא כל פרטיות. לחלופין, יש אומרים כי הוא יישן על שולחן ביליארד בטרקלין כי לא הייתה מיטה פנויה עבורו.

בין כה ובין כה, לאור החוויה האומללה, הרצל ופמלייתו לא התרשמו לטובה ממלון קמיניץ. למחרת היום הם עזבו את המלון ושהו במהלך שהותם בירושלים ב"בית שטרן" בשכונת ממילא.

פרשת הרצל לא העיבה על עסקי משפחת קמיניץ. הם פתחו מלונות בערים נוספות כגון חברון, יפו, יריחו ופתח-תקוה. באשר למלון בירושלים, עד תחילת המאה ה-20, הוא היה קטן מדי לתת מענה הולם לדרישות השוק וע"כ הוא הועבר למבנה מרווח יותר סמוך לשער יפו.

עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, השלטונות העות'מניים החרימו את הבניין ברח' הנביאים ומאז שימש כבית דואר, בית ספר, מבנה מגורים וגם בית מלאכה. הבניין עומד עדיין ברח' הנביאים נטוש ומוזנח ויש להניח כי ייהרס בבוא השעה ויוקם במקומו מפלצת רב קומתי.

החוט המשולש

יהודה ליבוביץ

בעמדנו לפני הימים הנוראים חלה חובה על כל אדם ואדם מישראל לשוב בתשובה. עצם חובה זו ברורה ומובנת, ואינה צריכה הוכחות לסיוע. אולם לוטה עדיין בערפל השאלה למה עלינו לשוב בתשובה? מה נדרש מאיתנו, שאליו אנו חייבים לשוב, וכאשר נשוב אליו נחשב כבעלי תשובה. ראוי לעיין בדברי הנביאים ובאמרות חז"ל, ולהבין כיצד ראו הם את הנדרש מהאדם ועל פיהם להבין את מהותה של החזרה בתשובה.

הנביא מיכה בתארו את ריב ה' עם עמו, פונה אל ישראל ואומר להם "הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלוקיך". על שלושה מישורים מדבר הנביא: על מישור המוסרי, החברתי והדתי, אשר בשלושתם חייב האדם להגיע לשלמות. דרישת **'עשית משפט'** – מתמקדת במישור המוסרי. חייב האדם לחתור אל האמת ולהתרחק מכל עוון וחטא. ע"י משפט אישי בינו ובין עצמו יכול האדם להגיע למוסריות פנימית כנה. אך לא רק חתיירה לאמת מוסרית דורש הנביא מהעם. בדבריו קיימת תביעה להתרחקות מעריות שכל כולה בעלת מימד מוסרי. כדברי הרד"ק: "גם העריות בכלל, שנאמר 'את משפטי תעשו', וכתוב אחריו 'ערות איך וערות אמך וגו'". עשית משפט מהווה דרישה לשלמות מוסרי.

"אהבת חסד" – משמשת תביעה חברתית. חייב האדם להתרחק מכל עשית עוול לעמיתו, ומכל גרימת נזק לזולת. אולם לא רק התרחקות מהשלילה תביא את האדם לשלמות. חייב הוא לדבוק בגורם החיובי ובעזרתו הוא יגיע לשלמות חברתית. אהבת החסד הכוללת בתוכה את הצדקה וגמילות חסדים מהווה את השלמות בדרישה זו.

"הצנע לכת עם אלוקיך" – קריאה לשלמות דתית. חייב איש ישראל לעבוד את הקב"ה בצנע וללכת בדרכיו בתום לבב, כדברי הרד"ק על אתר "הצנע לכת עם אלוקיך", הוא יחוד האל יתברך ואהבתו בכל לבבו ובכל נפשו. ואמר הצנע כי הדבר הזה מסור ללב.

כל חייו של האדם מישראל עומדים על שלושת המישורים הללו. ולאן שיפנה וכל מעשה שיעשה יש לו ביטוי באחד מן התחומים האלה. פגימה באחד מהם, כמוה כפגיעה בשאר המימדים. המימד הדתי, החברתי והמוסרי שזורים אחד בשני ולא ניתן לנתקם. שלושתם מהווים בצורה הרמונית את כל חייו האמונתיים של האדם היהודי. אין אדם יכול לפתח את המישור שבינו ובין הקב"ה, ולהזניח את התחום שבינו ובין חברו או בינו ובין עצמו. מכיון שפיתוח כזה לא ניתן להיעשות, הזנחה במישור אחד כמוה כהריסה במישור אחר. חייב האדם לעמול בכל שלושת המישורים הללו, שעליהם מתבססת היהדות ואז יוכל להגיע לחיים המלאים – הרמוניה ואחדות.

"שלוש מצוות נצטוו ישראל בשעת כניסתם לארץ: למנות להם מלך, שנאמר: 'שום תשים עליך מלך', להכרית זרעו של עמלק, שנאמר: 'תמחה את זכר עמלק', ולבנות בית הבחירה, שנאמר: 'לשכנו תדרשו ובאת שמה'". שלש-המצוות הללו לא נבחרו באופן מקרי. שלשתן אינן נמצאות על מישור אחד, אלא כל מצווה מייצגת מישור אחר. וכאשר עם ישראל מקיים אותן, מעיד הוא על עצמו כי הגיע לשלמות בכל תחום ותחום שאליו קשורה המצווה.

"ראשית גויים עמלק" – עם עמלק הוא ראש וראשון לכל הרשעה והגאווה הנמצאת בגויים. אומר ר' צדוק מלובלין "עמלק הוא שורש הנעלם דרע. כל ישעו להתגבר על שורש דטוב, ומכחיש שאין מציאות שורש טוב". השמדתו "מאיש ועד אישה מעולל ועד יונק משור ועד שה" כמוה כהכרזת לסילוק הרע מן העולם ודרישה להשלטת מוסר התורה בעמים.

בניית בית הבחירה, היא הדרגה הגבוהה ביותר ביחסים שבין אדם למקום. לא כל דור זוכה כי יבנה בית המקדש בימיו ודור הזוכה לכך הרי שמגבוה מעידים עליו, כי עבודת ה' שלו היא עבודה מאהבה. ללא דין ומשפט אין קיום למערכת חברה תקינה. כאשר שורר בעם משפט צדק ואמת, הרי שיש בזה עדות לתקינות היחסים שבין אדם לחברו. בעל הסמכות להשלטת משפט צדק בעם – זה המלך. לכן עם כניסתם לארץ נצטוו בני ישראל להשליט בתוכם מערכת משפט ודין ע"מ לבסס יחסים תקינים שבין אדם לחברו.

לא רק קיומו של היחיד תלוי במערכת היחסים שהוא מפתח בינו ובין הסובב אותו. כל קיומו של עם ישראל תלוי בתקינות שלוש-המערכות. כאשר החברה, המוסר וקיום המצוות הינם בדרגת שלמות בעם, יכול עם ישראל להיות עם ה' באמת, ולהפיץ את יחודו בעולם. "על שלושה דברים העולם עומד: על התורה, על העבודה ועל גמילות חסדים". על ג' דברים מעמיד שמעון הצדיק את קיום העולם, וכל דבר נמצא במישור השונה מחברו. "על התורה" - מישור שבין אדם לעצמו. על ידי לימוד תורה מצליח האדם להתגבר על יצרו הרע המסית אותו למעשים בלתי מוסריים. בזכות התורה זוכה האדם לאיזון במאבק התמידי, המתחולל בין היצר הטוב ליצר הרע. אולם לא רק לאיזון שבין היצרים מגיע האדם ע"י לימוד התורה, הוא זוכה גם לשיפור מידותיו ולתיקון מחשבותיו, שכל כולם נמצאים במימד שבין אדם לעצמו.

"על העבודה" - יחסים שבין אדם למקום. בין אם נבין את מושג העבודה כעבודת הקורבנות, ובין אם נבין זאת כתפילה "איזו היא עבודה שלב - זו תפילה". הרי ששניהם מהווים את הקשר שבין האדם לקונו. חייב אדם לחתור לשלמות בעבודת הקב"ה. שלמות אשר תהיה עבודה מתוך אהבה ולא מתוך יראה.

"על גמילות חסדים" - המישור שבין אדם לחברו. הכרה בצרכי הזולת ונכונות לסייע לו, מהווה את השיא במערכת היחסים שבין אדם לחברו. כל הדברים הללו באים כתוצאה מהכרת צורכי השני. כאשר אדם מסייע לחברו חייב הוא להרגיש כי אין הוא מבצע חובה המוטלת עליו, אלא היענות לעזרת הזולת היא זכות גדולה, גם אם אין שכר בצידה. שמעון הצדיק אינו מעמיד רק את קיומו של הפרט וקיומו של הכלל על מישורים אלו. אלא קיומו של כל העולם תלוי בדברים אלו. השחתת התחומים הללו והריסתם כמוה כהריסת כל העולם כולו. שלושת עמודים אלו בהיותם שלמים וחזקים הרי שבכוחם להחזיק את כל העולם כולו.

את עשרת ימי תשובה שבשעריהם אנו עומדים מסכמים רבותינו במשפט אחד "תשובה, תפילה, צדקה - מעבירין את רוע הגזירה". תיקון המימד החברתי, הרוחני והמוסרי בחיי האדם מישראל (שאותם מייצגים התשובה, התפילה והצדקה) מביאים לקריעת גזר הדין והעמדת האדם החוטא על דרגת בעל תשובה אשר במקומה אפילו צדיקים גמורים אינם עומדים.

דרשת שבת שובה

דרשת שבת שובה
מפי

רב הקהילה, הרב אסף הר-נוי

בנושא

"ימים של הכרעה"

תקיים בשבת קודש פרשת האזינו - שובה
בין מנחה קטנה לערבית,
בבית הכנסת
מנחה קטנה בשעה 17:45
הציבור מוזמן!

- מזל טוב למשפחת לייקח על הולדת הנכד, בן לרב נעם ונעמי
- מזל טוב למשפחת נאמן להולדת הנינה בת לישי וחדר נאמן

בית כנסת "אדרת אליהו"
ע"ש הח' אליהו בן הח' ראובן משה קליין ז"ל

ארבעת המינים לסוכות
בהכשר רב קהילת "אדרת אליהו"
הרב אסף הר-נוי,
יימכרו בבית הכנסת

במחיר 100 ₪ לסט מהודר

ההזמנות ייעשו ברישום פיזי בבית הכנסת וגם באופן מקוון,
עד מוצ'ש יום כיפור י' בתשרי תשפ"ה (12/10/2024).
פרטים על הרישום באתר האינטרנט: aderet-eliahou.org
החלוקה תבצע ביום שלישי אור ליד' בתשרי 15/10/2024
בין השעות 20:45-18:45, (ערבית בשעה 18:35)
בבית הכנסת "אדרת אליהו" רח' התאנה 1א גילה

כל שאלה הקשורה להזמנה או חלוקת ארבעת המינים אפשר למנות לחברי הועד:
aderetelyahuglo@gmail.com

שבת
שבת פרשת
ניצבים - וילך
כ"ג - כ"ה אלול

תורה וגבורה
100 שנה של אהבת ישראל
במעמד הגב' חגית משה סגנית ראש העיר
מת'יקת תיק חינוך וקהילות

הציבור מוזמן
לערב התעוררות מיוחד לקראת הסליחות

הרב אסף הר-נוי, רב הקהילה

הערב יתקיים א"ה בליל הסליחות הראשונות.
מוצאי שבת פרשת ניצבים וילך, אור לכ"ו באלול תשפ"ד (28.9)
בשעה 23.45 בבית הכנסת אדרת אליהו.
מיד לאחר מכן, בשעה 0.30 יתקיימו סליחות

100 שנה לתורת תחינות הדודין

מזנה שנה של אהבת התורה | **מזנה שנה של אהבת ישראל** | **מזנה שנה של אהבת הארץ**

בית כנסת "אדרת אליהו"
ע"ש הח' אליהו בן הח' ראובן משה קליין ז"ל
עמדת רישום: 9-832-005-58 | aderetelyahuglo@gmail.com | <http://aderet-eliahou.org>
ת"ד 11246 כפר ישראליים 9111102 | 02-6764164

**רב הקהילה, וועד בית הכנסת מאחלים לכל
המתפללים ולכל תושבי גילה:
שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה.**

law.golan@gmail.com
sammyweindling@gmail.com
eliahouk@gmail.com
nirekal@walla.com
yoavshap89@gmail.com

0546691911
0549257286
0545723801
0502017023
0508854785

אריאל גולן
סמי וינדלינג
אליהו משה קליין
ניר קלמנוביץ
יואב שפירא